

Interview. Man er da ikke skør, bare fordi man er lidt forelsket i sin hovedperson, mener Anna Grue, der har kastet sig ud i en krimiserie på ti bind.

Detektiven som drømmemand

Af SUSANNE BJERTRUP

ANNA Grue har været grebet af krimier, siden hun som 9-10-årig fik øje på nogle bogomslag hos en af sin mors kolleger. Bøgerne havde et sort-hvidt foto på forsiden, mens titlerne var maskinskrevne i rødt, grønt og gult. Forfatteren hed Agatha Christie, og lille Anna måtte gerne låne.

»Den første, jeg læste, hed *ABC mordene*,« fortæller den nu granvoksne kvinde, mens vi sidder i haven på Amager med tre kæleglade hunde om fødderne og kaffe og vandmelon på bordet.

»Kun et af mordene i den bog var det rigtige. De andre var der kun for at sløre. Morderen skabte en sammenhæng mellem navne, byer og mordmetoder ved at slå op i en telefonbog, og den systematik faldt jeg fuldstændig for. Selv om jeg var så ung og ikke fattede en streg af motivet bag det rigtige mord, som vist var en eller anden seksual fascination, var jeg helt solgt.«

Agatha Christies puslespil blev begyndelsen til en livslang passion for krimigenren, som både har gjort Anna Grue til en glubsk læser af andres mordgæder og forfatter til foreløbig fem egne bøger i genren. I arbejdsværelset på første sal er væggene tapetseret med bøger fra gulv til loft, og alle de store krimiforfattere er repræsenteret i reolen. I form af komplette forfatterskaber vel at mærke, for Anna Grue læser helst en forfatter kronologisk fra en ende af – også selv om det et par gange har resulteret i nogle dyre fejlinvesteringer.

»Jeg har lavet et regnestykke,« siger hun, mens vi sidder og snakker om, hvor meget hun egentlig læser. »For et par år siden var der én, der spurgte mig, om jeg kun læste krimier, og det forvirrede mig lidt. Så nu har jeg lister over alt, hvad jeg har læst de seneste to år. Jeg læser to-tre bøger om ugen, og ca. 60 procent af dem er krimier. Det er klart, at noget af det bliver læst i embeds medfør, men det meste af det læser jeg med stor fornøjelse.«

Derfor kan Anna Grue også blive ret forbandet på folk, der skærer alle krimier over én kam og afskriver en hel genre, bare fordi de engang har læst en roman af Camilla Läckberg, som de ikke kunne lide.

»Tænk, om man sagde det samme om kærlighedsdigte: 'Ja, jeg har engang læst et kærlighedsdigt, og det var virkelig, virkelig dårligt. Derfor læser jeg ikke kærlighedsdigte.' Det er fladpandet og åndeligt dovent.«

For hende er en god krimi en puslespils-historie, der handler om psykologi. Den skal være befolket med rigtige mennesker, hun kan tro på, og gådens løsning skal kunne forklares logisk. De ellers så populære politiske thrillere siger hende egentlig ikke så meget.

I sit eget forfatterskab kom hun lidt sidelæns ind i genren, idet hendes første roman, *Noget for noget*, slet ikke var en rigtig krimi i første gennemskrivning. Morderen slap af sted med sit forehavende. Men så skreg de første læsere af manuskriptet. Det kunne man altså ikke! Morderen skulle fanges, og Anna Grue blev klar over, at hun havde forbrudt sig mod et vigtigt dogme. Manuskriptet blev skrevet om, og pludselig havde hun fået Det Danske Kriminalakademis diplom for en fremragende debut.

»Nå, så er det åbenbart en krimi, jeg har skrevet,« tænkte hun.

Med serien om reklamedirektøren Dan Sommerdahl og hans ven, politikommissær Flemming Torp, har hun taget skridtet som kriminalforfatter fuldt ud. Serien er planlagt til at strække sig over ti bind og er foreløbig nået til det tredje, *Kunsten at dø*, som udkom i maj. Men hvordan tør hun overhovedet kaste sig ud i så stort et projekt?

»Åh, det er jo kun ti bind. Det er over-

Anna Grue – her i sit venlige hjørne – er ret forbandet på folk, der afskriver krimigenren, bare fordi de engang har læst en roman, de ikke kunne lide: »Tænk, om man sagde det samme om kærlighedsdigte: 'Ja, jeg har engang læst et kærlighedsdigt, og det var virkelig, virkelig dårligt. Derfor læser jeg ikke kærlighedsdigte.' Det er fladpandet og åndeligt dovent.«

stået om syv år,« griner hun. Og tilføjer så, at det nok kommer af, at hun tidligere har arbejdet som bladredaktør, at det er blevet lige så naturligt for hende at tænke i serier som at trække vejret.

»Historien om Dan Sommerdahl og Flemming Torp handler om et vennepar, hvor den ene er ekstremt succesfuld som reklamedirektør. Den anden klarer sig også fint som politimand, men det er der bare knap så meget status i. Hen ad vejen ændrer balancen sig imellem dem. Den historie skal jeg bruge ti kapitler til at udvikle, og hvert kapitel er en bog med et krimiplot, der afspejler det, der sker imellem de to mænd,« fortæller Anna Grue.

I den første bog får Dan Sommerdahl en stressfremkaldt depression, der forhindrer ham i at være så højt på strå, som han plejer. Til gengæld får han nyt livsindhold ved at hjælpe sin ven med opklaringen af et mord på det reklamebureau, han er sygemeldt fra.

»Titlen *Dybt at falde* handler om Dans depression og om fornemmelsen af pludselig at være udenfor. For at spejle det havde jeg brug for nogle faldne kvinder, og derfor handler bogen om trafficking. Det var ikke, fordi jeg havde sat mig for at skrive om trafficking som emne. Mit ærinde var mere etisk end politisk.«

I bind to, *Judaskysset*, spejler en dødbringende jalousihistorie den seksuelle jalousi mellem Dan og Flemming, der har været kæreste med Dans kone før Dan. I det ny-

este bind planter Anna Grue en flok mere eller mindre miskendte kunstnere i et realityshow og sætter dermed Dans længsel efter at blive anerkendt på sit nye felt som privatdetektiv i perspektiv.

Og sådan vil forholdet mellem venskabs-historien og nye krimiplot fortsætte, til alle ti bind er skrevet. Anna Grue ved godt, hvordan det hele ender med de to venner og deres koner og børn. Men det er hun til gengæld også den eneste, der gør, betyder hun.

På Dan Sommerdahls facebookprofil – for sådan én har den charmerende, skaldede detektiv selvfølgelig – opfordrer en af Dans venner Anna Grue til at tale med en rar læge. Forholdet mellem forfatteren og hendes hovedperson er vist ikke helt sundt, mener venen med et glimt i øjet.

Her kunne forfatteren – med et tilsvarende glimt – naturligvis ikke være mere uenig.

»Noget af charmen ved at have en fast detektiv i flere bind, er, at man får et ekstra familiemedlem. Jeg kender Dan og Flemming super godt. Du kan vække mig om natten og spørge om, hvad de synes om et eller andet, og jeg vil vide præcis, hvad deres holdning er, og hvor de vil blive uenige. Hvem af dem, der spillede Michael Jackson hele den dag, han døde, og hvem, der er ligeglad.«

Jeg har meget af dem begge to i mig, men hvis man overhovedet kan tale om, at en mand minder om en selv, så minder Dan om

mig. Også når han er håbløs og dum og selvovervurderende og uforskammet over for andre. Flemming er derimod det ordentlige menneske. Han minder faktisk en del om min mand,« siger hun og smiler kærligt.

Men når venen på facebook spøger med, at Anna Grue bør kigge forbi en psykolog, er det ikke kun, fordi forfatteren og detektiven minder om hinanden.

»Nej, det er selvfølgelig, fordi jeg også er lidt varm på Dan,« indrømmer hun.

»Han er jo ikke bare mig, men er sat sammen af flere forskellige mænd, jeg har mødt eller set på filmværket. Jeg skulle jo lave en rigtig drømmemand. Men på det punkt er jeg såmænd ikke skørere end så mange andre,« fastslår hun.

»Maria Lang var dybt forelsket i Christer Wijk, og Dorothy L. Sayers, der jo var en stor, groft bygget Oxford-litterat, sagde direkte om sit forhold til Lord Peter Wimsey: 'Sådan en som mig får aldrig sådan en som ham'. Så hun skrev simpelthen en mand, hun kunne forelske sig i.«

Det vil Anna Grue ikke sige, at hun har gjort, for hun har jo den mand, hun skal have i sin Jesper, der er billedkunstner, og som også arbejder hjemme. Men hun kan godt sætte sig ind i, hvad Dorothy L. Sayers mente. Og ligesom hun selv personligt har været forelsket i Lord Peter Wimsey det meste af sit liv, håber hun da, at hendes egne læsere får lyst til at forelske sig lidt i Dan. Den dejlige mand.